

kas sa ka ei lähbá kirrikussé? kúl ma watan kóddo járrele, sest sa olled jo enne ikka saggedaste kirrikuš láinud?"

Omma tútre wiimse sónnade peale jái temma nenda mótlema: „Kui ma háil páiwil Jummala fojas káisín, paljo ennam peaksin kúrwail páiwil seina omma taewase Jéssä ette ennaast allandama!" ja nenda panni ennoast riidesse ja láks.

Kui ta kirriko sisse astus, siis istus ta ühhe posti marjo, kus teised tedda surest ei woinud náhha. Siin kulis temma, kuida õppetaja Jummala suurt árrorákimatta heldust rahwale árraselletas, ja kuida rahwas saggedaste tuidad ja tánnamatta Temma wasto on ja willetsusse aeal Temmost foggoni árra lahkuvad ja langewad ebbaussé ja kóksipiddi mótlemisse sisse, kui kássi mitte nenda ei kái, kui súdda tahhab ja himmustab; agga iggaúks peab omma foorma kandma!

Sedda keik panni se waene less kuma silmaweega táhhele ja andis keik omma ello Jum-

mala holeks, kuida temma sedda iissi seab ja láks rahhulissé súddamega koeo.

Sedda haledust ja nutmíst, kirrikuš, olli úks jóuakas perremees emalt táhhele pannud, mis temina súddant wágga ligutanud; agga arwas, kes teab, mis waew tedda róhhub. Párrast Jummala tenistust, ei olnud selle mehel ommeti mitte rahho, waid párris selle lessse ello luggo járrele ja sai núúd arro, et temmal taideste pudus ja fitsas káes olli; et pold hukka láinud ja lehm árra furnud, ning et núúd keik náu otsas olli.

Kui naene óhtul perotusle ees omma lastega istus ja neid tróbstis, útles weel: „Kui meie fitse-tal sureks saab, siis lúpsame sedda jálle, ja kui meie holega tööd teme ja kókko hoiamme, ehk same ka wimaks lehma jálle.

Kui emma alles rákis, kuulsid lehma õues ammuwad, mis neid jálle kurwaks teggi, sest nad arwasid wðeras loma õues ollewad. Korraga kuulsid ukse tagga kópputawad ja pea astus wðeras mees sisse ja útles: „Armas naeskenne! úks hea sõbber satiš sinnule ühhe leh-